Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 99 (555) ⋆ sîmbătă 8 dec. 1956 ⋆ 4 pag. 15 bani

CLUBUL TINERILOR TURIȘTI

pe urmele LUI 1907

Pentru tinerii turiști

In februarie 1957 se împlinesc 50 de ani de cînd s-a pornit focul răscoalei din 1907. In istoria țării noastre nu se cunoaște o răscoală țărănească de o mai mare amploare ca aceasta.

Jecmăniți pînă la sînge de boieri și arendași, lipsiți de pămînt și vite de muncă, mînați de cumplita foame, țăranii porniră să-și facă singuri dreptate. Focul izbucnit în satul Flămînzi se întinse cu iuțeală în toată Moldova, apoi răbufni cu furie în Muntenia și Oltenia. In multe locuri, muncitorii de la orașe se alăturară mișcării țărănești, ajutîndu-i pe răsculați în lupta lor dreaptă.

Ocîrmuirea ordonă însă foc. In loc de pămînt, guvernele de la putere împărțiră țăranilor gloanțe.

Cincizeci de ani au trecut de atunci și altele sînt acum rosturile în țara noastră. Pămîntul boierilor a fost împărțit țăranilor, înfăptuindu-se astfel dreptatea pentru care au căzut jertfă peste 11.000 țărani atunci, în 1907.

In amintirea lui 1907, Clubul Tinerilor Turiști dă ca sarcină membrilor săi ca, la fel cum au cercetat ținutul natal în vara trecută, și în această perioadă să cerceteze și să întocmească un fel de cronică a răscoalei din 1907 pe teritoriul lor, pe care s-o trimită gazetei noastre.

Pentru aceasta, ei vor trebui:

a) să stea de vorbă cu oamenii care au trăit acele zile și care au participat la răscoală. Să afle pe această cale cum s-a desfășurat răscoala în satul lor,

b) să ceară sprijinul tovarășilor profesori, să cerceteze arhivele fostelor primării și să copieze actele care vorbesc despre răscoală.

c) să culeagă orișice alte documente privitoare la răscoală, precum și versuri populare, folclor, în general — tot ceea ce privește răscoala din 1907.

d) să afle și să descrie lucrurile noi înfăptuite în anii regimului de democrație populară pe locurile unde s-a purtat acum 50 de ani răscoala.

Clubul Tinerilor Turiști va publica materialele acelora care prin străduința lor vor trimite gazetei date mai exacte și mai bogate.

Pionierii și școlarii care nu sînt membri ai Clubului, dar care participă la această acțiune, vor fi înscriși în Club, și îndată ce vor trimite însemnările lor la redacție, li se vor expedia carnete ale Clubului Tinerilor Turiști.

Lucrările se pot trimite redacției pînă la data de 1 martie 1957.

Tuturor le urează spor la lucru,

CLUBUL TINERILOR TURIȘTI

AMINTIRILE LUI MOȘ NICHIFOR

Despre izbucnirea răscoalei din 1907, pe teritoriul comunei Mastacani și împrejurimi, povestește bătrînul Tudose Nichifor participant la răscoală.

Se arătase a fi frumos timpul în acel început de primăvară... Dar pe săteni nu-i bucura prea mult lucrul acesta: ei voiau pămînt, învoieli mai ușoare — să nu i se mai ia bietului rumîn șapte piei!...

Arendașii Veron și Ovanez Tranc însă, boierul Constantin Codreanu, nu cădeau deloc la învoială să schimbe aspra și nedreapta lor orînduială, să se poarte cu noi ceva mai omenește...

— Fără țifnă, mă, fără țifnă... zbierau ei. Că nu vă merge cu mine. Uite-așa, dacă vreți, învoiala să fie asta: vă dau 5 pogoane, să zicem. Așa? Ei, din astea 5 — dacă pun eu sămînța mea — 3 sînt ale mele.. dacă puneți voi sămînța — 3 să fie ale voastre și 2 ale mele. Parte frățească, așa-i? Nici eu mai mult, nici voi mai puțin. că de... oameni sîntem...!

...Dar numai om nu era boierul. Vedea că ne iese os prin os de mult ce trudeam, vedea că ni se sting copiii de foame, da' nu lăsa învoielile să mai atîrne cît de cît și în folosul nostru.

In primăvara lui 1907 prea ni se încărcase inima de amar și chin...

Eu eram fecior pe atunci — să tot fi avut 18-19 ani, cînd au început a sosi de la oraș ziare. Ele scriau despre răscoalele țărănești din județul Botoșani, care se-ntinseră în toată Moldova. Ni le citeau cei doi învățători din sat, Ion și Vasile Macovei. Și oamenii le dădeau ascultare.

Dădeau ascultare și rezerviștilor, al- de Ștefan Vicu, Petrache Bena și alții, care fuseseră chemați să lupte în Moldova, împotriva țăranilor răsculați. Dar cum să lupte un om sărac împotriva altui sărac? Cum să fi tras ei în frați de-ai lor de suferință?! De aceea se întorseseră de la jumătatea drumului spre regiment. Și odată cu reîntoarcerea lor au adus în sat veste nouă despre mersul răscoalelor și îndemn la revoltă.

...Și într-o bună dimineață — pare-mi-se, era ziua de 13 martie — ne-am trezit în sunetele prelungi ale clopotelor. In cîteva clipe, în fața primăriei se adunaseră o grămadă de oameni. Din mijlocul lor se desprinseră capii răscoalei, toți oameni dîrji pe care-i știam că nu pregetă la muncă. Datorită jecmănelii boierești însă, erau și ei săraci lipiți, ca toți ceilalți. Ștefan Vlad, Andrei Tofan, Sterică Zalom și Iordache Avram s-au dus toți odată la primar (primarul și notarul erau oamenii arendașilor).

— Dă-ne cheile primăriei, primarel a cerut Zalom.

Primarul a rotit ochii cît pumnul, furios:

— Mă... mă, nespălaților! Vedeți-vă de treabă că o s-o pățiți!

Dar cu Ștefan Zalom nu era de glumit. I-a pus mîna în piept primarului și l-a strîns tare de încheietura mîinii în care ținea cheile.

— Să le dai, cînd ți le cere poporul!

Primarul a gemut, a scos cheile și... p-aci ți-e drumul!

Iar noi, cei adunați, după ce am tăiat firele telefonului, am pornit-o către Chiraftei, la locuințele boierului Codreanu și ale arendașului Ovanez Tranc. Aceștia însă fugiseră.

Apoi ne-am îndreptat spre Foltești, spre conacul arendașului Veron. Asta avea pămînt, nu glumă! Și vitele noastre tot pe imașurile lui pășteau. Ne lua cîte 14-15 lei de cap de vită — bani grei, pentru care munceam din răsputeri zile de-a rîndul.

Oamenii voiau să pună mîna pe învoielile agricole, hîrtiile celea care te înglodau pînă în gît în datorii și te făceau rob la ușa boierului. Le-am dat foc și parcă ne simțeam o leacă ușurați privind cum ardeau cu pălălaie hîrtiile blestemate..

Nemîncați cum eram, vlăguiți de greutățile vieții ce trăiam, ne-am întors acasă frînți de oboseală. Nu ne părea rău de ce-am făcut; ne gîndeam numai că nu ne-am putut răzbuna mai cumplit.

Peste cîteva zile, către sfîrșitul lui martie, într-o dimineață, ne-am trezit în sat cu o companie din regimentul I Călărași. Au așezat tunurile în deal, cu gurile îndreptate spre noi, apoi, după o listă anume întocmită de primar sau alt om al ciocoilor, ne chemau cîte șase pe zi la „cercetări" în primărie. Un sergent înmuia ștreangul în apă și ne da pantalonii jos...

— Cîte-i dau, don' locotenent? întreba sergentul.

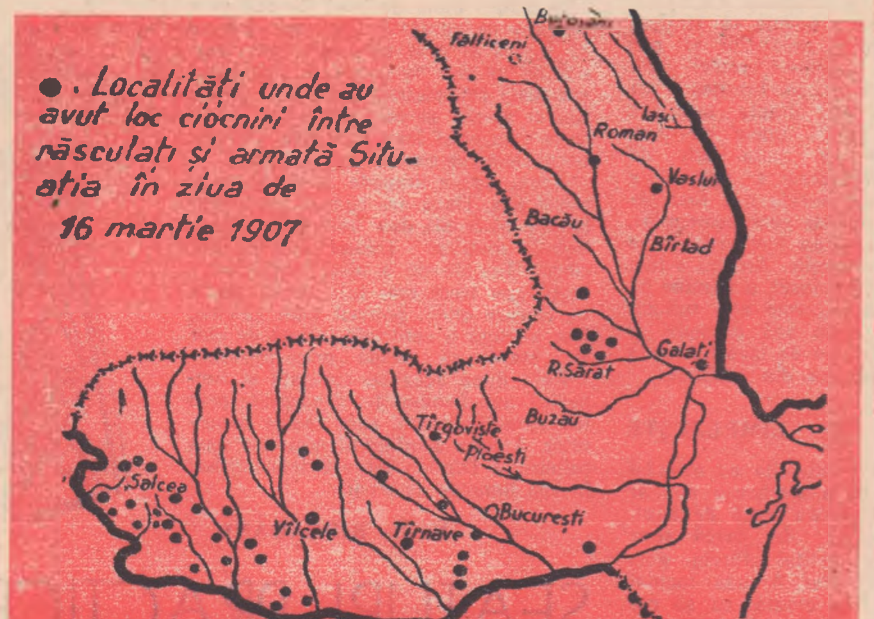
— Dă-i cît să simtă că a ridicat mîna asupra unui boier! Să țină minte o viață!...

Cu alte cuvinte, „dă-i, pînă o da semne de sfîrșeală!..."

Iordache Vlad n-a scos o vorbă, un geamăt: i-a dat sergentul cîte i-o fi dat, pînă ce Iordache a oftat o dată și s-a prăvălit la pămînt. Atunci l-au lăsat ca pe o zdreanță pe podea, să se trezească singur.

Cîteva zile satul a rămas ca într-o amorțeală, temător. Dar nici boierii n-au cutezat așa curînd să se întoarne. Ba, cînd a fost vorba de învoieli, au lăsat-o mai pe-a noastră, și din 5 părți nu mai dam 3 ca înainte, ci numai una, iar pe cap de vită, pentru imaș, plăteam acum 7 lei! Asta n-a ținut însă mult.

Dreptatea noastră pentru care am luptat și am sîngerat în 1907, s-a împlinit abia în martie 1945, cînd am primit pămîntul și am lepădat de-a binelea jugul.

● Localități unde au avut loc ciocniri între răsculați și armată. Situația în ziua de 16 martie 1907

...Pe locul unei vechi moșii

Slobozia-Mîndra, după cum îi spune și numele, e o comună mare și frumoasă care se află nu departe de Turnu Măgurele.

In Slobozia-Mîndra se găsește din 1949 o gospodărie agricolă colectivă care se numește „1907". Oamenii au numit-o așa spre a nu uita nici ei, nici nepoții și strănepoții lor un trecut greu, de adîncă obidă. La început au pornit pe drumul vieții noi 62 de familii... Astăzi G.A.C. „1907" are 510 familii. Trei autocamioane noi, 1000 de oi, 112 perechi de boi, 70 de stupi și multe, multe altele fac parte integrantă acum din averea colectivei.

Cît despre veniturile membrilor gospodăriei, foști robi pe moșia boierului pînă mai ieri, iată un singur exemplu: țăranul Sindilă Ion cu familia lui a primit pentru munca depusă în acest an, 2.841 kg grîu, 450 kg porumb, 237 kg orz, 900 kg cartofi etc. și 1000 lei. Dar acesta e numai avansul de 40 la sută! E aproape de necrezut pentru bătrînii satului, care au apucat, la vremea lor, „socoteala boierească".

...Iată, cam asemenea lucruri se petrec pe locurile unei vechi moșii... Și cît de interesant ar fi dacă voi copiii de pe aceste locuri și de pe altele asemănătoare, ați porni într-o cercetare pe care ați putea numi-o: „Acolo unde altădată era moșie boierească".

⋆

PARASCHIVA

(Fragment)

Nu-i stație de tren. Și-autobuzul
străbate mai departe cucuruzul.

Mergeam acum trei ani. Pămînt sărac,
muncit doar de pălmași din veac în veac,

pe care nu se-adună-n patru ani
cît grîu dă un hectar din Bărăgan.

Ascuns de după dealuri, la urcat
nu bănuiam ce-aproape e un sat,

și nici că-n drum spre sediul colectivei,
am să citesc în ochii Paraschivei

o ură grea cînd vru să se oprească
ca să-mi arate casa boierească.

„Nu ne-am atins de ea. Parcă ni-e greu.
...Aici mi-a omorît tot neamul meu

Boierul de vreo șase ani fugit.
Pe moșul meu aici l-a căsăpit,

pe tata, și pe frați, pe veri, pe unchi...
Nu mi-a lăsat o ramură pe trunchi.

Eram copil. Dar între dealuri, toți,
am fost un codru tăbăriți de hoți,

cu crengi tăiate-oricum, fără cruțare:
păduri de cioturi mari, răzbunătoare.

...Mai plînge-un om. Dar cînd sînt douăzeci,
pui mîna pe topor cu ochii seci.

Pe-atîți i-a doborît ca răsculați!
Eu locul l-am ținut la mulți bărbați

în '907... Vino, vrei?
Să facem un popas între ai mei".

In față, un chepeng ce scîrțîia.
Intrarăm — nu'n clădire, ci sub ea —

că-n loc de temelie la conac,
și-au pus boierii temnița din veac.

...Păienjeniș, ca-n beznele din basme.
„Ii aruncau aicea după casne,

rostogoliți din curte, rînduri-rînduri
prin ochiul pivniței ca niște scînduri..."

Cît îmi vorbea, în casa boierească,
pereții începură să trosnească,

să geamă și să sîngere cumplit,
să se ridice roșii-n asfințit,

descoperind pe morți din lespezi grele,
în fața mea și-a călăuzei mele.

Și parc-am fost, cînd pragul iar îl trec,
în temnița poporului întreg.

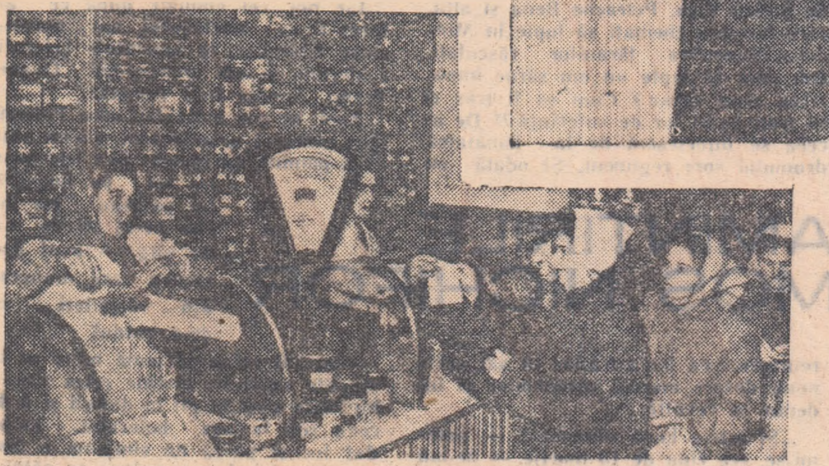
Veronica PORUMBACU

Fapt obişnuit

Pe strada Tunari din Capitală, s-a deschis un nou magazin alimentar. Eveniment obişnuit, care se pierde în noianul întîmplărilor zilnice ale oraşului. Au venit zugravi, geamgii, dulgheri. Au vopsit, au instalat tejghele frumoase cu cristal, au ciocănit, au bocănit şi... Intr-o bună dimineaţă, prin uşile larg deschise, deasupra cărora apăruse cunoscuta firmă ALIMENTARA, au început să se perinde clienţii, cetăţeni din cartier. Bucuria acestora a fost mare. Magazinul e bine aprovizionat cu conserve, cu mezeluri, cu articole de băcănie,

în sfîrşit, cu de toate. In afară de asta, e foarte aproape de casă şi astfel drumurile zilnice s-au redus. De aceeaşi părere e şi Ecaterina Comoli, elevă în clasa a IV-a a Şcolii nr. 25 fete, pe care o vedeţi în fotografia din mijloc. Aparatul nostru a surprins-o pe mica gospodină harnică şi veselă venind să cumpere marmeladă şi zahăr. Tot atunci obiectivul a făcut o vizită tovarăşei Maria Irimia (fotografia de sus), care serveşte la raionul mezeluri şi tovarăşei Nedelcu Aritina (fotografia de jos), de la raionul de băcănie.

...Intr-un cartier al oraşului s-a deschis un nou magazin. Fapt obişnuit, cotidian. Dar în el se oglindeşte o părticică din grija mereu sporită pentru bunul trai al celor ce muncesc.

Marea şi frăţeasca prietenie

„Trecînd frontiera U.R.S.S. în drum spre patrie, ducem cu noi poporului romîn sentimentul de dragoste frăţească al popoarelor sovietice". Cuvintele acestea şi-au luat zborul către prietenii sovietici de pe bordul unui avion ce aducea în ţară pe membrii delegaţiei noastre care au participat la tratativele de la Moscova dintre guvernele U.R.S.S. şi R.P.R. Adevărul lor emoţionant trăieşte cu putere în inima poporului nostru. Un adevăr al faptelor, al reazimului frăţesc, de atîtea ori simţit.

Tratativele de la Moscova dintre delegaţia guvernamentală a R.P.R., condusă de tovarăşul Chivu Stoica, şi delegaţia guvernamentală a U.R.S.S., condusă de tovarăşul N. A. Bulganin, s-au desfăşurat între 26 noiembrie şi 3 decembrie. Necesitatea lor s-a născut din dorinţa vie a celor două popoare de a întări şi mai mult unitatea şi relaţiile trainice dintre ţările socialiste, de a dezvolta şi mai mult legăturile politice, economice şi culturale dintre R.P.R. şi U.R.S.S., pe temeiul deplinei egalităţi în drepturi, al respectării reciproce a independenţei şi suveranităţii şi neamestecului în treburile interne. In spiritul unei înalte prietenii şi înţelegeri, cele două delegaţii au purtat discuţii despre o seamă de probleme privind atît situaţia internaţională cît şi dezvoltarea colaborării romîno-sovietice. Rezultatele convorbirilor şi tratativelor sînt oglindite în declaraţia comună a celor două delegaţii, declaraţie pe care oamenii muncii din patria noastră au primit-o cu adîncă satisfacţie. In ce priveşte evenimentele internaţionale, într-un deplin acord de vederi, ambele delegaţii au arătat că singura cale justă de rezolvare a neînţelegerilor dintre state este aceea a tratativelor şi că la temelia relaţiilor internaţionale trebuie să stea principiul coexistenţei paşnice a ţărilor. Delegaţiile consideră de asemeni că, în acest moment, pasul cel mai important pentru întărirea păcii este dezarmarea. Cele două ţări sînt hotărîte să depună toate eforturile pentru realizarea acestui ţel. Făcînd o analiză a ultimelor evenimente din lume, delegaţiile au condamnat acţiunile agresive ale Angliei, Franţei şi Israelului împotriva Egiptului precum şi încercarea cercurilor imperialiste de a reinstaura regimul fascist în Ungaria, acţiuni care au dat greş în faţa voinţei popoarelor. Protestînd împotriva neadmiterii în Organizaţia Naţiunilor Unite a Republicii Populare Chineze, cele două delegaţii arată în declaraţia comună că drepturile legitime ale marelui stat de 600 milioane de oameni trebuie neîntîrziat restabilite în cadrul O.N.U. Examinînd problema securităţii ţărilor europene, guvernele R.P.R. şi U.R.S.S. consideră că împărţirea Europei în grupări militare opuse dăunează adînc eforturilor şi năzuinţelor de pace şi măreşte pericolul unui nou război. Ele sînt ferm hotărîte să întreprindă noi acţiuni pentru înlăturarea acestei situaţii. Dar atît timp cît imperialiştii menţin blocurile lor agresive, reînarmează Germania Occidentală şi înfiinţează baze militare, Republica Populară Romînă şi Uniunea Sovietică au datoria să vegheze la securitatea lor. In aceste condiţii, staţionarea vremelnică a trupelor sovietice pe teritoriul R.P.R., conform tratatului de la Varşovia, este încă necesară.

In decursul tratativelor au fost discutate de asemeni diferite aspecte ale colaborării economice dintre Uniunea Sovietică şi ţara noastră. Rezultatele rodnice de pînă acum ale acestei colaborări, întemeiate pe egalitatea în drepturi şi avantajul reciproc, au făcut posibilă încheierea unor noi acorduri comerciale. Aşa, de pildă, guvernul U.R.S.S. va livra ţării noastre în 1957 minereu de fier, cocs, ţevărie şi alte mărfuri. La rîndul ei, R.P.R. va livra către U.R.S.S. diferite mărfuri necesare economiei statului sovietic. Datorită recoltei slabe de cereale din anul acesta a ţării noastre, Uniunea Sovietică la cererea guvernului romîn, a acceptat să livreze Republicii Populare Romîne, sub formă de credit, 450.000 tone de grîu şi 60.000 tone furaje. De asemeni, guvernul sovietic a acceptat să ne acorde ajutor tehnic pentru construirea de întreprinderi chimice şi petrolifere.

Tratativele de la Moscova, întîmpinate cu vie mulţumire de poporul nostru muncitor, vădesc încă odată trăinicia legăturilor dintre ţara noastră şi Uniunea Sovietică, sentimentele sincere şi frăţeşti pe care prietenii sovietici ni le poartă.

Arcuda

Arcuda nu e un oraş fantastic aflat la cine ştie ce margine de pămînt şi nici nu e vreo împărăţie zămislită de bogata fantezie a basmelor. Ca să găseşti Arcuda nu e nevoie să străbaţi întinsul mărilor şi oceanelor şi nici să răscoleşti vechile cronici. Pe lîngă Bucureşti ai să întîlneşti un parc uriaş, cu alei drepte străjuite de brazi cu lacuri unele cu apa tulbure altele cu unda atît de limpede că însuşi cerul se oglindeşte în ea. Dar parcul acesta n-a fost făcut aici ca să desfete ochii oamenilor, iar lacurile sale n-au fost create ca pe ele să lunece bărcile. Arcuda a fost făcută ca să înfăptuiască o minune adevărată: să transforme apa tulbure a Dîmboviţei, într-o apă limpede şi bună de băut ca apa de izvor. Arcuda dă Bucureştiului apa din robinete.

DIMBOVIŢA SE LIMPEZEŞTE

Cine a văzut Dîmboviţa cu greu îşi poate închipui că o asemenea apă ar putea fi făcută cumva bună de băut. Murdară, nămolită, de parcă şi-ar trage apele din vestitul „fluviu galben" al Chinei! Dar Arcuda tocmai pentru asta a fost creată: ca să curete apa Dîmboviţei, s-o limpezească.

Apa Dîmboviţei este lăsată mai întîi să se „liniştească" într-un loc numit **predecantor**. Mîlul greu se lasă la fund, atunci cînd apa nu mai e zbuciumată. Ce te faci însă cu mîlul mai uşor, cu aşa numitele **corpuri coloidale**? Acestea sînt aşa de încăpăţînate încît nu vor să se lase la fund cu nici un chip.

Cu oamenii însă nu-ţi merge să te încăpăţînezi. Din predecantor, apa trece — printr-un stăvilar — în lacuri lungi numite **decantoare**. Aci apa primeşte „chiag". Intr-o cutie făcută din plasă de sîrmă se pune o substanţă numită sulfat de aluminiu. Substanţa aceasta, dizolvată în apă, are o calitate interesantă: strînge în jurul său corpurile acelea coloidale şi împreună cu ele se lasă la fund. Aşa se face că apa Dîmboviţei, după ce trece prin cele cîteva lacuri lungi, devine de nerecunoscut. Cu toate astea nu e încă bună de băut.

APA IN CIUR

Nu e încă bună de băut fiindcă nu e deajuns de curăţată. Apa mai trebuie să treacă şi prin ciur. Da, prin ciur, dar nu un ciur de sîrmă, ci unul făcut din nisip fin, pietricele şi beton poros. Ciurul acesta se numeşte filtru. Apa trece prin el şi lasă deasupra ultimele necurăţenii pe care le mai conţinea.

Acum apa e limpede, şi totuşi nu se poate bea. Dacă are cumva în ea microbi? Microbii dau boli şi de aceea trebuie distruşi. Treaba asta o face clorul. Inainte de a pleca spre Bucureşti, apa trece mai întîi pe la **staţia de clorare** unde, potrivit unor calcule, i se adaugă o cantitate infimă de clor în stare să ucidă orice microb.

Abia după aceasta, curăţată şi limpezită, apa Dîmboviţei o porneşte prin tub spre Bucureşti, spre casele oamenilor. Arcuda a înfăptuit minunea: apa tulbure a Dîmboviţei s-a transformat în apă limpede de izvor.

Vasile BIRGAOANU

SFATURI PRACTICE

Lipirea sticlei

Cui nu i se întîmplă să spargă, din nebăgare de seamă, un obiect de sticlă la care familia ţinea foarte mult? Ce să mai faci cu cioburile? Nu-ţi rămîne decît să le arunci.

Dar nu, nu trebuie aruncate. Există posibilitatea să refacem obiectul. Iată cum vom proceda:

Intr-un vas cu apă, aşezat la fiert, punem un alt vas. In vasul introdus turnăm puţin oţet şi începem să dizolvăm în el gelatină albă. Cu substanţa obţinută ungem bucăţile de sticlă şi le legăm strîns. Inainte de a le unge, ele trebuie încălzite puţin.

După ce am terminat, aşezăm obiectul lipit într-un loc călduţ şi-l lăsăm acolo timp de 24 de ore.

Lipirea porţelanului

Pentru porţelan reţeta e mai simplă. Dizolvaţi în alb de Spania (substanţa o cereţi la o drogherie) o cantitate de wasserglas (silicat de sodiu), pînă se obţine o pastă semilichidă. Cu ea lipim părţile sparte şi le legăm. Le ţinem aşa cîteva zile. Se obţine o lipitură deosebit de trainică.

Lipirea sticlei cu porţelanul

Se amestecă 50 de părţi ipsos (din comerţ) cu 10 părţi var nestins şi 20 de părţi albuş de ou. Pasta obţinută trebuie folosită imediat, căci se întăreşte foarte repede.

ÎN CURÎND, VACANȚA!

ATELIERUL „MOȘ GERILĂ"

...Atelierul de tîmplărie. „Hîrș, hîrș", se aude zgomotul rindelelor. „Cioca-boca" răsună ciocanele. Cîțiva „meșteri" pionieri, unul mai priceput ca altul, trag la rindea, încleiază șipci, taie la traforajul electric modelele desenate. Aici îi poți găsi pe Tudorache Teodor, Barbu Vasile și pe Soare Nicolaie, din clasa a VII-a a Școlii de 7 ani nr. 1. Intr-un colț, un băiat mai mic de statură abia ajunge la masa de lucru. Este Sterea Corneliu, de la Școala mixtă de 7 ani Unirea. El fixează șase bucățele de placaj, desenate. M-am apropiat să văd ce sînt. Niște capete de Moș Gerilă. Cînd am privit însă mai atent, am văzut pe masa lui de lucru și alte jucării, rățuște, capete de păpuși, ciuperci. Aceste jucării sînt lucrate de pionierii cercului de tîmplărie și stau gata să fie încărcate în săniuța lui Moș Gerilă. In timpul rămas pînă la Anul Nou, e mare zor aici, pentru confecționarea cadourilor pe care pionierii le vor dărui copiilor de la grădinițele din oraș.

O parte din decorurile necesare pentru sceneta „In jurul pomului de iarnă" le vor lucra tot „meșterii" noștri pricepuți. Nu de mult, pe ușa atelierului de tîmplărie, într-un colț, copiii au prins o tăbliță pe care au scris: „Atelierul Moș Gerilă".

Dar și în celelalte cercuri ale Casei pionierilor se observă aceeași însuflețire. Pionierii coriști, cei de la artă dramatică, de la cercul sportiv sau „miini îndemînatice", în sfîrșit, toți pregătesc surprize pentru carnavalul din seara de Anul Nou.

Focșani 28 noiembrie 1956

E. CHIRAN

DRAGĂ REDACȚIE,

Nu de mult am aflat că și la noi se va organiza în seara de 30 decembrie un carnaval pionieresc. Incă de pe acum am început pregătirile. La ora de muzică învățăm un cîntec despre Moș Gerilă. In atelierul nostru vom confecționa măștile pentru carnaval. Pionierii din grupa a III-a răsfoiesc revistele, să găsească cît mai multe ghicitori. L-am rugat pe tovarășul director să-i scrie o scrisoare lui Moș Gerilă și să-i spună să ne aducă patine și săniuțe. Sîntem siguri că ne vom simți bine la carnaval.

Petru SOCOL
cl. a IV-a — Cluj

ȘTIRI

Scrisoarea lui Socol Petru ne îndeamnă să vă dăm și alte știri despre pregătirile pentru vacanța de iarnă din orașul și regiunea Cluj.

● De pildă, din surse foarte autorizate, aflăm că în zilele de 2, 3, 4 și 5 ianuarie la Casa pionierilor din Cluj se va desfășura un mare carnaval pionieresc. La acest carnaval vor fi invitați peste 1400 de copii. O parte din aceștia sînt din satele raionului Cluj.

● Desigur, copiii de la școala din Mănăștur așteaptă cu multă nerăbdare să-și trimită și ei delegații la carnavalul de la Casa pionierilor. Dar, în afară de asta, și ei pregătesc un spectacol pentru pomul de iarnă și au mai plănuit un concurs grozav de săniuțe.

● Cu asta n-am sfîrșit însă. Odată cu vacanța, în Cluj se va deschide și orășelul copiilor, iar la serbarea pomului de iarnă ce va avea loc în aula Casei Universitățil, vor primi cadouri circa 2000 de copii.

Totul va fi gata

La Casa de copii din Făgăraș există o veche tradiție: noaptea de Anul Nou se sărbătorește în jurul pomului de iarnă. Impreună, la bucurie ca și la necaz, fetele de aici petrec ca într-o adevărată familie. Dar, după cum bine știți, ca să-ți amintești multă vreme de o sărbătoare trebuie s-o pregătești. Și tocmai despre asta voiam să vă povestesc. Aflați deci că, seară de seară, copiii de aci fac repetiție la piesa „Fata apelor" de V. Porumbacu, iar pentru asta își pregătesc și costumele. E o treabă nu tocmai ușoară. Moraldi Valeria, de pildă, are cel mai greu rol, dar și cel mai greu... costum. Din tifon, hîrtie gofrată, poleială și carton, ea trebuie să alcătuiască „toaleta" unei zîne. De aceea să nu vă mirați dacă în fotografie o veți vedea așa de grijulie și atentă. Are și de ce, nu? Dar surorile Gașpar? Pentru ele acesta-i un adevărat eveniment. Ele sînt noi în familia Casei de copii din Făgăraș și de aceea pînă la Anul Nou li se pare că zilele trec greu, că nopțile sînt lungi. Cîte nu trebuiesc însă pentru o piesă și mai ales cînd ea se joacă în jurul pomului de iarnă. Acum, în atelierul Casei de copii din Făgăraș, fiecare lucrează de zor. Andreiaș Viorica este „specialistă" în ghirlande, Hagiu Elena face coșulețe... Așa că, fiți fără grijă, de Anul Nou totul va fi gata.

„BRIGADA COPIILOR"

„Foaie verde floare-albastră...
Uite și brigada noastră"

Așa își începe programul brigada artistică a Școlii mixte de 7 ani din comuna Stănești, regiunea București. Și, fără să exagerez, trebuie să spun că rari sînt oamenii din comună care nu ar vrea să vină cînd aud de un nou spectacol al brigăzii.

Așa a fost și cu „Brigada copiilor", ultimul spectacol. Cum s-a auzit de asta, gata, tot satul, la cămin.

Primul act al „Brigăzii copiilor" prezintă viața neagră, mizeră, pe care a dus-o înainte vreme întregul sat...

Apoi, părăsind tonul trist al versurilor din primul act, plini de viață, „artiștii" trec la actul doi: prezentarea vieții de astăzi a statului.

Imbrăcat într-un frumos costum — port al flăcăilor de pe plaiurile dunărene, Ionel Puțureanu apare pe scenă și începe să recite:

„...Cînd fetele își prind în cingătoare
Aprinsul florilor albastre,
E-atîta farmec, bucurie,
Pe-ntinsul plaiurilor noastre..."

...Și, ca la un semn, într-o unduire lină, asemeni lanurilor aurii, pătrunde în scenă un grup de copile

pline de veselie. Iar una din ele, Adriana Popescu, solista școlii se desprinde agale de grup și cîntă „La oglindă", minunatul cîntec pe versurile lui Coșbuc.

Și tot așa, unul după altul, se succed pe scenă tablourile vieții țărănești de azi.

Dar, cu toate că cele două acte au plăcut nespus de mult spectatorilor, aceștia așteaptă de acum, tot mai nerăbdători, actul trei — întocmit din tablouri satirice.

Iată, cortina a fost trasă și pe scenă au apărut Ristea Maria și Șuică; cu multă abilitate ca și cum și-ar repeta lecțiile, cei doi încep să critice diferite aspecte din comună.

— Uite, începe Ristea, să zicem — un exemplu la cazul nominativ: „Cooperativa nu ne-a adus cărți de botanică" Cine n-a adus cărți de botanică? — Cooperativa!...

— Sau?... întreabă Suică.

— ...sau: „Gestionarul nu-ți dă restul la cumpărături". Cine nu-ți dă restul?

Și numai ce-l vezi pe gestionar că-și face loc spre ieșire:

— Mi se pare că m-a strigat nevasta... se scuză el.

Dar nu-i nimic; supărarea îi va trece și peste cîteva zile Cooperativa va avea cărți de botanică, iar restul nu va mai fi oprit...

Acestea-s doar cîteva aspecte ale activității brigăzii artistice pionierești din Stănești. Insă lucrul cel mai important abia de acum încolo se va petrece: pionierii dintr-o comună apropiată, comuna Băneasa, au făcut și ei brigadă. Așa că să vezi întrecere!

Ștefan ZAIDES

— ...Și pe ghetuțe te-ai murdărit? Ei să ți le ștergi singur, că ești băiat mare.

Însemnările UNUI „ARBITRU" DE HOCHEI

Obișnuitele treburi gazetărești m-au dus mai acum cîteva zile prin părțile Dornei. Aici iarna sosise deja. Zăpada scîrțîia sub picioare, iar pe alocuri călcam pe gheață. Dorna a înghețat în acest an mai devreme ca de obicei, spre bucuria băieților care au și început sezonul de patinaj.

Aici începe povestirea noastră, pentru că acum facem cunoștință cu eroii ei. Deocamdată, ei nici nu ne bagă în seamă. Nu-i nimic, să nu-i stingherim. S-ar supăra. Oricine s-ar supăra, dacă ar fi deranjat de la un meci de hochei.

Urmăriți faza aceasta...

Ce viteză are înaintașul... și cît de bine conduce pucul! N-ar fi exclus să... Formidabil, a marcat: gool! Nu este primul. Păcat că pe „teren" nu se află și o tablă indicatoare a scorului. Oricum, pînă acum scorul este 4—3. In favoarea cui? Cum? In favoarea celor dintr-a IV-a. A, da, uitasem să vă prezint echipele.

Hocheiștii sînt elevi ai Școlii medii mixte din orașul Vatra Dornei. Adversarii celor dintr-a IV-a sînt cei din a VII-a. Dar... extraordinar, iarăși un gol. 5—3. Ce s-a întîmplat însă?

— Nu-i gol... dacă vă place, dacă nu, nu mai joc, strigă de se aude pînă la noi unul dintre jucători.

— Ba e gol, e gol! Să nu mai discutăm atîta că se întunecă.

Neînțelegerea lua proporții. Unul dintre băieți se apropie de mine.

— Vă pricepeți la hochei? Și, fără să-mi aștepte răspunsul, mă întrebă: A fost sau nu gol?

— A fost, am răspuns eu.

— Dacă a fost, atunci n-ai vrea să ne arbitrezi?

— Nu știu... n-am mai arbitrat, dar fie.

— Băieți, avem un arbitru, mă prezentă el celorlalți.

— Să începem, i-am rugat.

Meciul a reînceput. Hocheiștii își dispută cu dîrzenie pucul. Cei dintr-a VII-a sînt hotărîți măcar să egaleze, dacă nu vor putea învinge. E în joc onoarea clasei.

Ambiția celor dintr-a IV-a este însă la fel de mare. Unul din înaintașii celor mici se apropie de poarta adversarilor și înscrie pe sub crosa portarului, uluit de viteza cu care pucul a intrat în plasă. Intîlnirea a luat sfîrșit.

Și acum cîteva amănunte. Formația echipei învingătoare: Popovici Victor, Elias Mihai, Tătaru Dorel, Insberg Moise.

Echipa învinsă: Dumitru Mihai, Iașin Gheorghe, Vizer Bert, Popovici Nicolaie.

Orice arbitru își face însemnări în foaia de arbitraj. Cum la acest meci n-a existat foaie de arbitraj, îngăduiți-mi să fac aici cuvenitele însemnări:

„Sînt niște băieți de ispravă, joacă frumos hochei (e drept mai au de învățat) și urăsc minciuna. Au luat deci un start bun. Succes"!

Vasile RANGA

H. Stolper

Iedul

Un ied, un ied mi-a cumpărat
cu ani în urmă tata
Avea blănița ca de nea,
pufoasă cum e vata,

cornițe — două luminări,
căutătura blîndă,
și nu mai mare ca un „1"
codița tremurîndă.

Ce-am mai zburdat în jurul lui !
Și, îngrijind de hrană,
i-adusei varză, coji de pîini
și apă într-o cană.

„Ia hai, mănîncă sănătos,
aici nimic nu-mi lasă
și-o să-ți aduc un coș cu stuf,
desert să ai la masă".

Așa i-am spus — și-l dezmierdai
cu mîngîieri de mamă.
„Să vezi ce bine ne-om juca,
amici la cataramă.

Vrei ?" El răspunse : Sigur, da,
dînd vesel din bărbie.
„Atunci, ți-oi fi eu călăreț,
iar tu călușul — mie".

Și, din ziarul tatii, eu,
făcui — mi-am pus tot sîrgul —
un coif bicorn, un coif măreț,
să sperie tot tîrgul.

Tăiai o mătură, păstrînd
mîndrețea ei de coadă,
și, călărind pe iedul meu,
m-am arătat în stradă.

Zău, Alexandru Machidon
se potrivea cu mine.
Căci un asemeni Bucefal
la cine-aflai ? La cine ?

Țipînd, fugind în urma mea,
țîșnise școala toată.
„Hai, lasă-ne să călărim
și noi măcar o dată !"

Ci eu, trufaș pe calul meu,
mai repede repedu-l...
...Cînd, deodat', tremurător,
pe loc rămase iedul ;

căzu și, se întinse-n praf,
săltă gingașul greabăn,
întoarse ochii — catifea,
apoi rămase țeapăn.

„Iedutul, sărăcuțul meu,
vai, ce-ai pățit tu, spune ?"
Și-a mele lacrimi întîlneau
boticul lui în spume.

„Eu l-am ucis ! E vina mea !
Ah, ceasul rău mă bată !"
...Copiii s-au împrăștiat
ca mazărea vărsată.

„Iedutul, sărmănuțul meu !
Și mama ce-o să zică ?"
L-am dus în brațe pîn-acas'
cu inima grea, mică.

Și mama, biata, m-a bătut,
cu-aripile-i ca spuma.
„Da, bate-mă, — gemeam în
plîns, —
dar scapă-mi iedul numa' !"

În pripă ea plecă atunci
ca să-mi scurteze chinul.
S-a-ntors — și-n urma ei văzui
pe Tudoran, vecinul.

Spătos, înalt, cu părul nins,
în plete dese foarte,
mi se păru a fi Samson
ieșit din sfînta carte.

Privi scurt iedul, îl luă
în brațele-i de criță
și cu oțet frecă-ndelung
pufoasa lui blăniță,

pe urmă i-a crestat cu-n brici
o urechiușă... Sînge !
Ah, mie sînge să-mi fi curs,
eu n-aveam a mă plînge.

Intr-un cearșaf îl înveli
și multă vreme încă
veghie la căpătîiul lui
în liniste adîncă.

— Măi, ce poznaș mai ești și tu,
zîmbi el sub mustață,
Și, precum tata-mi dete blînd
un bobîrnac pe față.

Deasupra iedului, plecat,
de veghe-am stat într-una.
Și iedul ochii și-a deschis
cînd se ivi sus luna.

„Trăiește ! Iedul meu e viu !
Se mișcă ! Poate foame-i ?"
Pe botișoru-i — un sărut,
și-al doilea-l detei mamei.

De fericit ce-am fost, pieri
moș Tudoran din minte.
...Dar azi, după amar de ani,
de el mi-aduc aminte.

— Unchiașule, spre tine-ndrept
acum a mele gînduri.
Dă-mi voie, pentru ied, să-ți spun
„mulțam" prin aste rînduri.

În romînește de
Ștefan IUREȘ

ȘTIRI din MELBOURNE

• In proba finală de 100 m fluture, titlul olimpic a revenit lui Scheley Mann (S.U.A.) cu timpul de 1'11".

• Titlul de campion olimpic la proba de 60 de focuri poziția culcat, a revenit canadianului Boellett, care a realizat 600 de puncte din 600 posibile.

• Proba de pistol viteză s-a încheiat cu un nou succes al sportivilor noștri. Maestrul sportului Ștefan Petrescu a realizat 587 de puncte. Performanța sa constituie un nou record olimpic (vechiul record — 580 puncte). Celălalt reprezentant al nostru, Gheorghe Lichiardopol, a cucerit medalia de bronz.

• Titlul de campioană absolută la gimnastică a revenit sovieticei Larissa Latinina care a totalizat 74,933 puncte. La proba de sol, Elena Leușteanu a cucerit medalia de bronz, iar în clasamentul general a împărțit cu Olga Tass (R.P.U.) locurile 4—5. La gimnastică, echipa R.P.R. ocupă locul 4.

• In finala turneului olimpic de fotbal azi se întîlnesc echipele reprezentative ale U.R.S.S. și R.P.F. Iugoslavia. Cîștigătorii vor primi titlul și medaliile de campioni olimpici.

• In urma concursurilor desfășurate miercuri la Jocurile Olimpice, echipa U.R.S.S. a trecut în fruntea clasamentului neoficial pe țări totalizînd 451 puncte.

Reprezentativa R.P.R. ocupă locul 10 cu 79 puncte, la numai o jumătate de punct în urma Franței.

Răspunsurile la concursul „Cine știe mai mult?"

Etapa a II-a a concursului „Cine știe mai mult ?" s-a încheiat. Lista cîștigătorilor va fi publicată in cursul lunii decembrie — cind se vor anunța și premiile. Acum publicăm răspunsurile la problemele din seriile I și II, urmind ca intr-un număr viitor să publicăm și celelalte răspunsuri.

SERIA I-a

PENTRU CLASELE A IV-a ȘI A V-a

1. — Norii sînt formați din particule de apă extrem de mici, dar suprafața acestor picături este mare în comparație cu greutatea lor. a. — Aerul opune rezistență și frînează căderea norilor. Cu toate acestea norii ar cădea, dacă aerul de la suprafața pămîntului nu s-ar încălzi mai mult decît cel din straturile superioare ale atmosferei. b. — Aerul cald de la suprafața pămîntului se ridică formînd curenți ascendenți care mențin și ridică norii în sus.

2. — Cu cîteva ore înainte de ploaie, în aer apar o mulțime de picături de apă extrem de mici (atmosfera este încărcată). Praful de cărbune pe care-l conține fumul se udă repede și devine mai greu. Din cauza aceasta fumul se lasă jos.

3. — Planta care nu poate fi polenizată decît de o insectă anume este trifoiul. Insecta care o polenizează e bondarul.

4. — Cerul ni se pare albastru din cauză că părticelele de aer răspîndesc cu mai multă intensitate razele albastre ale spectrului solar.

5. — Dacă veți spune cumva că viteza medie este $\frac{12+18}{2}=15$ km pe oră să știți că ați greșit. 15 km pe oră este media vitezelor și nicidecum viteza medie, care este cu totul altceva. Viteza medie este spațiul total parcurs împărțit prin timpul total.

Spațiul total este $2 \times 2{,}880 = 5{,}760$ km.

Timpul total este timpul necesar pentru a parcurge drumul de acasă pînă la ștrand și înapoi.

Știm că timpul în mișcare uniformă este dat de $t=\frac{S}{V}$ deci drumul de acasă pînă la ștrand îl fac în

$$t_1 = \frac{2{,}880}{12} = 0{,}24 \text{ ore}$$

iar de la ștrand pînă acasă fac $t_2 = \frac{2{,}880}{18} = 0{,}16$ ore

Prin urmare, timpul total necesar va fi

$$0{,}24+0{,}16=0{,}40 \text{ ore}$$

iar viteza medie $\frac{5{,}760}{0{,}40} = 14{,}400$ km./oră.

PENTRU CLASELE A VI-a ȘI A VII-a

1. — Ghețarul de la Scărișoara.

2. — Ziua, la lumină, plantele absorb bioxidul de carbon necesar formării clorofilei și elimină oxigenul. Noaptea însă, la întuneric, fenomenul se petrece invers : absorb oxigenul și elimină bioxidul de carbon, dăunător sănătății omului.

3. — Pentru a tăia scîndura în 8 bucăți trebuie să facem 7 tăieturi. Deci întrecerea a cîștigat-o Ionel, care a făcut cîte o tăietură pe minut.

4. — „S-a schimbat boierul, nu e cum îl știi".

5. Afirmația este greșită. Crivățul suflă în toate anotimpurile.

SERIA a II-a

PENTRU CLASELE A IV-a ȘI A V-a

1. $0{,}5 : 0{,}5 = 1$ sau $\frac{1}{2} : \frac{1}{2} = \frac{1}{2} \times \frac{2}{1} = \frac{2}{2} = 1$

2. Cel mai mare mamifer este balena.

3. Cea mai mare apă din țara noastră este Marea Neagră.

4. Orașele cele mai noi din țara noastră sînt : Victoria, Uricani (lîngă Lupeni), Poarta Albă.

5. Afirmația este greșită. Ion Corvin n-a ocupat niciodată Moldova.

PENTRU CLASELE A VI-a ȘI A VII-a

1. Mont Blanc este cel mai înalt vîrf din Munții Alpi. Are o înălțime de 4810 m.

2. Cartea „Țara de piatră" e scrisă de Geo Bogza și în ea se vorbește despre Țara Moților.

3. Ionel a avut în buzunar 2519 bani, adică 25 lei și 19 bani.

4. Cele trei capitale ale Egiptului antic au fost Memphis, Theba și Sais.

5. Afirmația este greșită. Pe vremea aceea I. L. Caragiale avea 8 ani și n-a scris nici o piesă.

S-a deschis Cercul literar al pionierilor din Capitală

Duminică 2 decembrie 1956...

Casa Scriitorilor „Mihail Sadoveanu" din București...

In spațioasa sală de ședințe, cu pereții bogat ornamentați, răsună glasuri a căror mulțime mărturisește un grup numeros.

O adunare importantă ? A scriitorilor ? Importantă, da. A scriitorilor, nu. Adică, asta rămîne de văzut.

Pentru a lămuri totul, vă informăm că e vorba despre adunarea festivă de deschidere a Cercului literar al pionierilor din București, organizat de gazeta „Scînteia pionierului" și de Palatul pionierilor din Capitală.

Iată, cei mai mulți dintre participanți nu depășesc vîrsta de 14 ani. Cu toate acestea, buzunarele li-s pline cu manuscrise : poezii, povestiri scrise de dînșii, ba, chiar și piese de teatru ! Mai mărunți ori mai înalți, mai slăbuți ori mai voinici, toți sînt membri ai noului cerc literar, care se află azi la prima sa adunare și sînt cu atît mai emoționați cu cît printre invitați se numără scriitori ca Marcel Breslașu, Eugen Frunză. De asemeni participă cu drag tinerii scriitori Nicuță Tănase, Ion Grecea, Elena Dragoș, Abdala Kallanga, Al Ovidiu Zotta.

Copiii ascultă cu mult interes cuvîntul introductiv în care se vorbește despre viitoarea lor activitate ca membri ai cercului. In adunările care se vor ține o dată la două săptămîni, ei vor citi din creațiile lor și le vor discuta în colectiv, în prezența unor scriitori cu experiență. Cele mai bune lucrări vor apare în paginile „Scînteii pionierului". Cînd și cînd, vor face excursii pentru a vizita locuri istorice pentru a strînge folclor. Din program nu va lipsi nici legătura cercului prin corespondență cu pionierii din provincie care scriu versuri ori proză. De asemeni nu vor lipsi nici întîlnirile cu rudele unor scriitori clasici, nici cercetarea locurilor unde au trăit aceștia.

In sfîrșit, dacă ținem seama și de entuziasmul cu care membri cercului au primit aceste vești, putem fi siguri că activitatea lor va fi fructuoasă ! Deci, să le urăm succes !

Și acum, o informație : viitoarea adunare de lucru a Cercului literar al pionierilor din Capitală va avea loc duminică 16 decembrie orele 10 dim. în camera de basme a Palatului pionierilor.

Toți pionierii care iubesc literatura și încearcă ei înșiși să scrie, sînt invitați să ia parte.

Redacția și administrația : București. Piața Scînteii, tel. 7.61.00 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100. 114, Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.